

Baal: Scopul, credința, religia

31 decembrie 2007

Gili Cârstea

Niciodată poporul lui Dumnezeu nu a fost capabil să detecteze deformările subtile prin care Baal s-a strecurat mereu pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

S-a întâmplat așa deoarece el nu a atacat niciodată direct și radical căile Domnului. Un mic obicei împrumutat din vecini, o tradiție frumoasă pentru distrat copiii, o sărbătoare nevinovată suprapusă peste serviciul sanctuarului, și peste generații ele ajungeau privite ca stâlpi ai credinței, pietre de hotar a căror părăsire însemna apostazie de la credința dată sfinților.

Obiceiurile păgânilor nu au fost niciodată introduse pe ușa din față în credința poporului ales, și de aceea cei mai mulți au fost revoltați când Dumnezeu trimitea solii de avertizare. O mânie sfântă îi apuca atunci când mesagerii Domnului le spuneau că ei se închină lui Baal. Cum să se închine lui Baal, când ei erau poporul lui Dumnezeu? Așa ceva era inacceptabil.

Pentru noi este tot la fel de inacceptabil. Poporul nostru, de obicei,

- recunoaște că există mai multă sau mai puțină apostazie în biserică;
- recunoaște că nu ne-am îndeplinit misiunea așa cum ar fi trebuit;
- recunoaște că “nu am ajuns la înălțimea cerută de Tine”;
- recunoaște că spiritul lumesc a pătruns în biserică;
- recunoaște că, în general, nu trăim reforma sanitară pe care o predicăm altora;
- recunoaște că reforma și redeșteptarea sunt încă undeva în viitor;
- recunoaște că ar fi posibil chiar ca noi să fim de vină pentru amânarea revenirii lui Hristos.

Un singur lucru este negat cu toată fermitatea, de toată lumea, permanent: că ar fi măcar posibil să ne închinăm lui Baal.

Atitudine tipică fiecărei generații a poporului lui Dumnezeu din trecut.

Mesagerul bisericii noastre spunea cu certitudine, în 1891, că acest lucru se va întâmpla cu poporul lui Dumnezeu din vremea sfârșitului. Ascultați:

„A avut loc o despărțire de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi încă nu s-a produs. Necredința este foarte răspândită printre noi. Este la modă să te desparți de Hristos, să uiți pe Domnul, și să accepți scepticismul. ‘Nu dorim ca acest om să domnească peste noi’ [Luca 19:14]. Baal va fi scopul, credința, religia unui dureros de mare număr dintre noi, deoarece ei aleg propria lor cale în locul căii Domnului. Religia adevărată, singura religie a Bibliei – care proclamă iertarea păcatelor, neprihănirea lui Hristos, și sângele Mielului – a fost nu numai vorbită de rău, ridiculizată și criticată, dar au fost create suspiciuni și gelozii care au dus la fanatism și ateism. Doar viața adevărată în Isus Hristos este adevărata religie a Bibliei. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu trebuie să fie un principiu activ, prezent în caracterul religios. Dragostea lui Hristos trebuie să devină un principiu activ, spre a face sufletul roditor de fapte bune. Trebuie să fie forța și puterea fiecărui mesaj care iese de pe buzele omenești” (The 1888 EGW Materials, 948).

Cred că ați sesizat funesta proorocie: „Baal va fi scopul, credința, religia unui dureros de mare număr dintre noi, deoarece ei aleg propria lor cale în locul căii Domnului.”

Ea nu spune aici că „s-ar putea,” sau că „ar fi posibil, dacă...” Nici nu spune că vor fi afectați câțiva eretici, un grup neglijabil de lunatici

De unde certitudinea și curajul de a spune un categoric „va fi”? Cum să fie Baal „scopul, credința și religia” unui popor care în același timp este „singurul obiect al iubirii și grijii lui Dumnezeu de pe pământ”? Ce o făcea să se exprime cu o așa siguranță?

Ea știa bine din ce cauză se va ajunge aici. Fusese martoră la revolta lui Core, Datan și Abiram repetată la Minneapolis, unde avusese loc „o despărțire de Dumnezeu,” iar ea nu remarca nicio intenție a liderilor bisericii de a face necesara lucrare de pocăință. Cerul dorea să descopere poporului Său neprihănirea lui Hristos, ca ei să vadă în ea caracterul lui Dumnezeu. Dar poporul privise atât de mult la Dumnezeu acoperit cu trăsăturile de caracter ale lui Satana, încât se temeau ca solia să nu introducă un dumnezeu străin.

Imediat după sesiunea din 1888, ea scria în Review:

„Capacitatea de înțelegere a poporului lui Dumnezeu a fost orbită; Satana a prezentat greșit caracterul lui Dumnezeu. Bunul și delicatul nostru Domn a fost prezentat în fața poporului îmbrăcat în trăsăturile de caracter ale lui Satana, iar bărbații și femeile care au căutat adevărul au privit la Dumnezeu așa de mult într-o lumină falsă, încât este greu să împrăștii norul care ascunde de ochii lor slava Sa” (RH 23 iunie 1889).

Ea, Jones și Waggoner au făcut tot ce se putea ca poporul să aibă șansa de a privi slava lui Dumnezeu strălucind pe fața lui Hristos. Venise timpul ca poporul să privească la Dumnezeu în adevăratul Său caracter, și nu în lumina falsă proiectată de cel rău. Dar lucrarea lor nu a fost încununată de succes. Frații au stopat acest

elan, exilând pe cei trei în zone îndepărtate, de unde să nu poată comunica și lucra eficient împreună.

De atunci solia nu a fost recuperată, nu se recunoaște faptul că a fost respinsă, sau că ea a fost o solie, și deci nu există pocăință față de lepădarea ei. Aceasta înseamnă că despărțirea de Dumnezeu produsă în 1888 nu a fost reparată, iar închinarea noastră este aceea descrisă de Spiritul Profetic: „Baal va fi scopul, credința, religia unui dureros de mare număr dintre noi.”

Cum de nu observăm că Baal este „scopul, credința și religia” poporului nostru, când voci autorizate și din ce în ce mai fără sfială declară public realitatea uimitoare că ne închinăm aceluiași hristos ca și toate bisericile creștine? Cine este acest hristos, așezat pe un tron în fața căruia întreaga lume se prosternă și strigă: „Tată, dă-ne duhul tău”? Și ce caută în această mulțime biserică rămașiței?

Șocul trezirii la realitate, dacă se va produce vreodată, va fi devastator, căci „scopul, credința și religia” lui Baal vor aduna întreaga lume pentru o ultimă confruntare cu slava lui Dumnezeu descoperită în neprihănirea lui Hristos.

Un „dureros de mare număr dintre noi” se vor trezi alături de lumea coalizată în acest scop, fără nici cea mai mică bănuială că „omul nelegiurii” s-a așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Ei vor îmbrățișa fără nicio reținere „scopul, credința și religia” lui Baal, convinși că lucrează pentru propovăduirea evangheliei până la marginile pământului, în unitatea aceea pentru care se ruga Hristos.
